

Szemlevek, könyvkészeti cikkek legelőnyösebb beszerzési forrása Makón Klein Imre látszerész, a Korzó Mozi mellett.

A gyilkostól bérlejténi ad igazat a város? A gyilkostól bérlejténi elleni panaszok ügyében a kiküldött bizottság értesülésünk szerint a bérlejténi igazságot megállapítására tett előterjesztést. A bizottság megállapítása szerint ugyanis a bérlejténi saját költségén lúrt ártézikut vizének használatáért jogosan szed díjat, s ugyancsak joga van a szerződés értelmében albérlőbe adni a bérlejténi. A várossal szemben fennálló díj haszonbérhátraléka viszont nem olyan nagyszámú, hogy az a város számára a bérlejténi való kihelyezést indokolná, annál kevésbé, mert ez a haszonbérhátralék is bizonyos vitás ügyek folytán állott elő. A gyilkostól bérlejténi a várossal szembeni jogviszonyától és a bérlejténi jogaitól függetlenül még mindig nyitva marad azonban a gyilkostól környéken lakó szegény lakosság vízellátási problémája.

— Elitelték a pénzcserező dorozsmai napszámot. Megírta a Délmagyarország, hogy Kecskeméten elfogták Vidéki Márton kiskundorozsmai napszámot, aki régi kétkoronásokkal manipulált. Tízpengőst váltott a boltokban és ezüst pénzt kért. A váltás közben azután az előre elkészített régi kétkoronást mutatta fel, hogy tévedésből azt kapta. A szélhámossgot észrevették és Vidékinél egy csomó régi ezüstpénzt találtak. A bíróság a pénzcserező dorozsmai napszámot 14 napi fogházra ítélte.

— A Színházi Élet e heti számában foglalkozik a legújabbban megjelent könyvekkel, irodalmi eseményekkel. Szomor Dezső az Operaház nagy eseményéről számol be a Giordano premierjéről. Hatvany Lili bárónő pedig a Nemzeti Színház új darabjáról írt kritikát, stb. stb.

— A Reklámélet legújabb száma túlzás nélkül a magyar nyomdaipar remeke. Tele van szebbnél-szebb többszínyomású melékkel, pompás illusztrációval. Megtalálja e számban a kiskereskedő, hogyan viselkedjék a vevővel, mikor rendezze kirakatát, milyen legyen a körlevél és levélpapírja. A Balogh Sándor kitűnő szerkesztésében megjelenő Reklámélet előfizetési ára egy évre 12 pengő. Kiadóhivatal: Budapest, V., Bálvány-uca 12.

Az olvasó rovata

Még egy idegenforgalmi levél

Igen tisztelt Szerkesztőség! A Délmagyarországból örömmel olvastam, hogy a vasárnapi filléres gyors utasai milyen nagy forgalmat csináltak és hogy este a 2800 idegen közül alig jelentett valaki panaszt. Ez aztán az udvariasság! Azonban a panasz, amiről most írni szándékozik, még nem nagyon komoly, — csak kicsit.

Rokonaim, akikhez pár napra a filléressel lejöttem, nem voltak otthon. Emiatt egyik pesti ismerőssel kószáltam és mutogattam a város általam már ismert nevezetességeit. Majd ebédelni betértünk egy ugynevezett halászeszárdába. És itt történt a hiba! Mert az ilyen „be-térést” halászlére, meg turócsuszára nem szívesen kockáztatja meg idegen megégyszer. Én sem merem megégyszer az égig magasztalni, amíg a vendéglősök hibás politikáikat meg nem változtatják, — tisztelet a kivételnek.

Nagyon izlett a híres „szegedi” menü, csak a fizetéskor ne vennék el az ember — jókedvét. Nem írom mennyit fizettettek érte, de jól megduplázták az egyéb jobb helyeken hirdett menü árát. Este meg a vonatnál 6 deka szalámiért és két kenyérért egy pengő és hét fillért fizettettek. Ismerősöm ugyanis vacsorázni is szokott, de ő sem milliómos, mint ahogy nem az a filléres gyors utasainak javarésze. Ő, de talán más is ezután Pestről hoznak élelmet magukkal. Bár az élelmiszer ott drágább, mint itt, de mégis olcsóbb, mint az ilyen filléres ünnepnapokon — Szegeden! Ne húzzák le az idegenről a bórét, ha Szegedre jön. Az árakat ellenőrizni kellene a város részéről — saját érdekében. Ne legyen a halászlé megfizethetetlen, mert ha többször meg lehetne fizetni, sokkal híresebb lenne.

Tisztelettel: Sz. S.

Fájdalomtól megtört szívvel jelentjük, hogy forrón megégett férj, apa, nagypapa és rokon

VIRÁG IMRE

60 éves korában rövid szenvedés és a halottal szentség felvétele után elhunyt.

Temetése 13-án d. n. 4 órakor lesz a közközház ravatalozó terméből a római temetőbe. Gyászmlő 13-án reggel 8 órakor lesz a római templomban az egék Urának bemutatva.

Özv. Virág Imréné és családja.

Színház és Művészet

Kék Duna

A valcerok vidám ütemében találkoztunk ismét a romantikával. Nem is tagadjuk; — jól esett. Johann Strauss egy darab életet jelentett, amikor ki-virágzott a valcer mómora. Boldog korszak volt, amely leszakadt a földről, de megmaradtak melódiai és a suhanó, gyönyörben forgó párok árnyéka mindég vissza-visszatér. Strauss nélkül nem kaptuk volna meg a háromnegyedeke leder ritmusában kacagó klasszicizmust, nélküle sose ismerte volna meg a világ Bécs kedélyes szívét és Strauss muzsikája nélkül sose lett volna a valcer a szerelmesek tánca.

Hogy most ismét Strauss redivivus kezd lábra-kapni, csak előre érzése egy új valcer-renaissance-nak és a véges, modern ritmusokban megcsalhatkozott emberek visszakívánják a háromnegyedeke tak-tusokat, mintha az elromlott álmok helyett új, szebb álmokat lehetne velük előcsalogatni. A sok lelkes archól, a nézőtérben boldog révedéssel ringatózó hallgatóságból lehet következtetni; a Strauss-valcerok a mi korunkat is legyőzték és tovább is győzni fognak, mert a romantikát nem lehet se kimagyarázni, se kiokoskodni, se kiirtani az emberi lélekből.

Strauss érdekes, mozgalmas, érzelmes életéről már írtak operettet. A szereplőket is ismerjük, hisz a szerzőknek nem is kell fantáziájukat túlzottan mozgásba hozni, hogy Strauss körül érdekes nőket, érdekes szerelemeket és eseményeket sorakoztassanak fel. Elvégezte ezt maga az élet, csak hűen le kellett kopirozni. Ezt pedig ügyesen megoldották K. Halász Gyula és Kristóf Károly, az operett librettistái. A Kék Dunán végigvonulnak a legszebb valcerok, a polkák és a nagyhercegnő, meg a színésznő szerelme.

Kevés operettnek volt az idén ily nagy zenei sikere. Minden valcer tapsot kapott és Nagypál Béla, a valcerok csoportosítója, a Strauss-hagyatékban talált, nem nagyon ismert, de szép melódiaikat, ismét áthozta a köztudatba.

Az előadás nagyon hangulatos és illuziókeltő volt, hiszen jó énekesek szólaltatták meg a muzsikát. Patkós Irma egyik legszebb estjét ünnepezhette. Tüntető, percekig zúgó taps fogadta, amely megismétlődött minden dala után, de meg is érdemelte. Csengő, tiszta szép hangjában üdítően szót a Strauss ének, játéka is finom, kedves volt. Szegő Miklós ugyancsak meleg szeretettel vette körül a közönség egész este. Az órációk sorozatát kapta. Kitűnő diszpozícióban énekelt, szépen hozott ki minden raffiniált ritmust és méltó interpretálójává volt Straussnak. Balogh Klári is sikeresen szerepelt, prózája kellemes, megjelenése bájos. Garai Jolán ismét nagyon humoros és eredeti kabinetalakítást nyújtott. Erdélyi Mária hangban talán kevésbé, inkább graciozításban volt részese a sikernek. Krémer rokonszenves, Fülöp karakterisztikus, Körössi mulatságos volt, kiegészítette az együttest Cselle, Szabó, Rónai.

A zenekart Török Emil vezényelte és átértve a muzsika minden szépségét, zeneileg egyik leg-szebb teljesítményét nyújtotta.

A színpad, rendezés dicséretre méltó. A közönség pedig meleg hangulatban halmozta el a szereplőket tapsaival.

I. v.

BESZÉLGETÉS ELISABETHSCHUMANNAL AKI CSÜTÖRTÖKÖN SZEGEDRE ÉRKEZETT

(A Délmagyarország munkatársától.) Csütörtökön délután Szegedre érkezett Elisabeth Schumann, a bécsi Opera kamaraénekesnője, a daléneklés nagy művésznője. — világhírrel, világtornával és Kurz Zelma legszebb hagyományainak csengésével a nevében és a művészetében. A szegedi koncertszezont legfrissebb attrakciója.

Szemében, szavában és kedélyében Bécs aranyos kedve és játékos közvetlensége. Mosolyog és tréfál, élénk és finom. Világnév bécsi kedéllyel... Kiül a kávéházi ablakhoz, kinéz a városháza csipkéire és az első program, koncert előtt az idegen városban: megnézni és megismerni a város színeit.

— Ne legyen hozzám kegyetlen — kezdi vidáman és mosolyogva a beszélgetést — higgye el, nincs nehezebb, mint állni az interjút... A végén úgy érzi magát az ember, mint a citrom — tea után...

— De már megint mosolyog és vidám-lelkesen beszél az utazás meglepetéseiről, a tavaszba bomlott fákról, a mezők napsütéséről, a játsza-

dozó kutyákról a sínek mellett.

— Milyen szép maguknál a tavasz! Sokkal szebb és virágosabb, mint nálunk. Ide már megérkezett, nálunk csak most kopogtat. Ilyen szép, virágzó fák között öröm az utazás, pedig reggel még Bécsben voltam és hajnali hétkor elindulni — higgye el — nem a legnagyobb öröm...

Az interjú megenyhül ebben a kellemes, közvetlen hangulatban. — Elisabeth Schumann nézi a szegedi alkonyat tavaszi sugarait és kedvesen, őszintén beszél:

— Mit meséljek az életemről? Utazom, énekelek és megint utazom... Ma itt, holnap más-
hol, — ugye nem irigylésre méltó állapot?... Hat hónapig járom a világot, négy hónapig Bécsben vagyok és két hónapig vakációzni is szabad... Garmischban van egy aranyos kis villám, ott töltöm a nyarat az ég és virágok között. Aztán ősszel folytatom a világiarást, — látja mégis milyen kicsi a világ, csak most jöhettem először Szegedre... Pedig — bevallom — ezt a szegedi kirándulást is le akartam mondani, aminthogy a jövő szorra halasztottam budapesti koncertemet is, — de Szeged erősebb volt, nem engedett és most itt vagyok. Holom nemrégiben Heifetz járt Szegeden... Fejlett zenei életük lehet, a színházban operákat is adnak, Anday Carment énekelte... Kíváncsi vagyok erre a városra, mindjárt el is indulunk felfedezni...

— Nem is olyan idegen itt a művésznő, hiszen a múlt héten már járt Szegeden — a rádióval...

Felfigyel, mosolyog. Kedves érdeklődéssel kérdi:

— Igazán, hallottak? És mondja, milyen volt a leadás? Ugye Piccaver remek volt és Kabasta fényesen dirigálta a Denievért... És hallották a kanári-csicsergést is?...

Mindjárt meg is mutatja, összehúzza a száját és vidáman, játékosan csicseregni kezd, mint a reggeli madárfütty.

— Ez az én specialitásom! — mondja nevetve. De azért legutóbb Haydn Évszakok-jában énekeltem és Furtwänglerrel is szerepeltem. A nagy munka közben két napra mégis felszaladtam a Semmeringre, gyönyörű volt. Az idén még Hollandiába és Londonba kell mennem, aztán Münchenben énekelek az ünnepi előadásokon. Mozartot szeretem a legjobban és én voltam az első német énekesnő, aki a háború után Amerikában Strauss németül énekeltem!

— Kitűnő zenei nép ez a magyar — mondja aztán —, hiszen a bécsi Opera fele magyar! Anday, Németh Mária, Pataky, Angerer, Bokor és most Svéd Sándor énekel nálunk. Nagyon tudnak énekelni.

Most a szegedi specialításokról érdeklődik.

— Tudja, lelkes régiséggyűjtő vagyok és persze a gyűjteménnyel soha sem leszek készen... Össze-vissza vásároltam Spanyolországot, Olaszországot, Athént, Amerikát, — Szegedről sem megyek el őrös kézzel! Holnap kutató indulunk szép szegedi papucskok után. És mondja, lehet ezeket a papucskokat viselni is?...

Elisabeth Schumann felfedezésre indul a szegedi házak között és vidáman, frissen várja a péntek esti találkozást a szegedi pódiummal.

A két Bartos és a képviselő. Bartos Lipót könyvkereskedőnek érdekes kalandja támadt a napokban Budapesten. Bartos megtévesztően hasonlít bátyjára, Bartos Gyulára, a Nemzeti Színház kiváló örökös tagjára. A napokban, ahogy a könyvkereskedő Budapest utcáin sétált, összetalálkozott Tabódy Tibor országgyűlési képviselővel, aki se szó, se beszéd, átölelte ezekkel a szavakkal:

— Édes Gyulám, de régen nem láttalak, hogy vagy?

Bartos Lipót ismerte látásból Tabódyt. Mosolyogva felelt.

— A képviselő ur téved. Én nem Bartos Gyula vagyok, hanem az öccse: Bartos Lipót Szegedről.

Tabódy alig akarta elhinni a dolgot végre nagy-nehezen, de még tovább is gondoskodva, eltávolozott.

Délután Bartos felment a Fészek Klubba, hogy fivérével ott találkozzék. Alig foglalt helyet az egyik fotójában, megjelent Tabódy Tibor és ahogy meglátja, egyenesen feléje tartott.

— Szervusz Gyulám! — kiáltja feléje — képzeld, délelőtt hogy jártam: összetévesztettek a fivéréddel...

Bartos Lipót most sem tehetett mást, mint tiltakozott.

— Képviselő ur megint téved... Én még mindig Bartos Lipót vagyok...